



Bayer Zsolt: Akkor mi hörögtünk, most ?k

2015 február 10. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

A véleményűjságírók oda szúrnak, ahol a másik oldalon lév?knek a leginkább fáj. Mi lenne a megoldás? Egyszer az életben fél órára ki kéne mászni a lövészárokból, és megállapodni arról, mi tilos. Lesz ilyen? Nem. De azért jó róla beszélni. Liberálnácizós, anyázós, szarozós interjú a Magyar Hírlap publicistájával.

Tizenkét áldozata van a párizsi Charlie Hebdo satirikus lap elleni merényletnek. A nyugati világ egységesen elítélte az akciót, ám sokan részben meghátráltak: a CNN is csak kikockázva közli az újság karikatúráit. Erózióknak indult a sajtószabadság?

Teljesen új minőségű terrortámadásnak voltunk tanúi. A nyugati típusú liberális demokráciák alapköve és paradigmája a felvilágosodás nagy alakja, Voltaire mester unalomig idézett mondása, miszerint „győlölöm, amit mondasz, de mindent megteszek azért, hogy mondhasd”. Erre a tézisére épült mindaz, amit ma szólás- és véleményszabadságnak hívunk. Ezt érte most komoly támadás. Francis Fukuyama amerikai filozófus alaptételével szemben – miszerint a liberális demokrácia győzelmével vége a történelemnek, az emberiségre pedig boldog és unalmas évszázadok várnak – a civilizációk összecsapásáról szóló Samuel P. Huntington-féle elképzelés áll. Úgy tűnik, utóbbinak lett igaza. Ez tényleg a civilizációk összecsapása. A merénylet végrehajtói azt üzenték: többé nem érvényes a Voltaire-i felfogás.



Mert ha olyan írsz, mondasz, ami nekem nem tetszik, meggyilkollak. Ilyen még nem volt. Félve jegyzem meg, mert ez egyáltalán nem menti fel a cselekményt, de az újság számos alkalommal túllépte a jó ízlés határát. Nem a gyilkosságok miatt, hanem önmagában érdemes elgondolkodni arról, megengedheti-e magának egy lap, hogy a százmilliók számára legszentebb dolgokkal viccelődjön.

Megengedheti?

Szerintem nem. És akkor is ezt mondanám, ha nem történt volna meg az az iszonyat. Van egy határ, amit mindenkinek tiszteletben kellene tartani.

Az ön írásai se tisztelik a határokat.

Tudom.

És?

Sokszor nem is értek egyet magammal. Nem azzal, amit mondok, hanem ahogy mondom. De egy biztos: vallási jelképekbe, szimbólumukba, hitbéli érzelmekbe soha nem gyalogolok bele.

„Bárki, aki ebben az országban elgázol egy cigánygyereket, akkor cselekszik helyesen, ha eszébe sem jut

megállni. Cigánygyerek elgázolása esetén taposunk bele a gázba. Ha id?közben körbeállják autónkat a cigányok, még inkább taposunk bele a gázba.”

Igen, én írtam.

Az olaszliszkai lincselés?l szóló Cigányliszka cím? publicisztikájában.

Ellenfeleim, s?t ellenségeim mindig ezt idézik, hogy igazolják: Bayer ki akarja irtani a cigányokat. Szerényen szeretném megjegyezni, a szöveg úgy folytatódik: „Ilyet ember nem csinál.” Csakhogy ezt a mondatot már nem teszik hozzá, mert nem fér bele a rólam alkotott koncepcióba.

Odébb van az a mondat, el?tte ezt olvashatjuk: „Akit még elütünk, annak pechje van. A lehet? legnagyobb sebességgel továbbhajtván, autónkból hívjunk ment?t, és a legközelebbi rend?rsön álljunk csak meg, ahol adjuk fel magunkat. (Sajnos, tudom én, ez a helyzet nem fordulhat el?. Ha az ember elüt valakit, különösen, ha az illet? gyerek, muszáj megállnia. Tehát meg fogunk állni ezután is. Valamit mégis tenni kell. Jó, ha indulás el?tt beszerzünk egy l?fegyvert. Ha elütünk egy gyereket, álljunk meg. S ha gyülekezni kezdenek körülöttünk az állatok, használjuk bátran fegyverünket....)”

Bármennyit idézhet a szövegb?l, a lényeg akkor is az, hogy ilyet ember nem tesz. Viszont senki ne mondja nekem, hogy akkor, abban a pillanatban nem ugyanezeket a kérdéseket gondolta végig, nem ugyanezek jutottak eszébe. Nevezetesen: mit tegyek, ha elütök egy cigánygyereket és elkezdnek felém rohanni a cigányok. Mindenki ezt gondolta, csak én ki is mondtam. De mint tudjuk, valamit ki lehet mondani, valamit pedig nem. Mondok önnek néhány példát a kimondható dolgokra: „Lábszag és mucsa, vagy szabad demokrata többség.” „Ha kivonjuk a zsidó kultúrát a magyar kultúrából, nem marad más, csak a b? gatyá meg a fütyül?s Barack.” „A magyar genetikusan alattvaló, (...) moslékzabáló disznó.” Ez a három mondat átfel az egész magyar rendszerváltáson, mintegy bekeretezi az elmúlt huszonöt évünket. Ebbe is bele lehet betegedni...

Úgy tartják: minden közösségnek szüksége van ellenségre. Tényleg nem megy másként?

Persze hogy nem. Ne legyen naiv, az el?bb mondtam: ez az egész már 25 éve kezd?dött. Én annyiban állok kitüntetett helyen, hogy sokáig a másik oldal üdvöskéjének számítottam, a tenyerükön hordoztak, a szemükben én voltam a világ legtehetségesebb ifjú publicistája.

A kurírosoktól a népszabadságosokig több korábbi munkatársától hallani, „milyen okos és tehetséges volt ez a Bayer, nem is értem, hogyan sülyedhetett odáig, hogy gyilkosságra buzdít”.

Ismerek ezt a vélekedést. De szögezzük le: Magyarországon történt valami, ami számomra pont annyira felfoghatatlan volt, mint például a mostani párizsi merénylet. Egy férfi elsodort a kocsijával egy gyereket, amiért a családja szeme láttára felkoncolták, agyonverték, mint egy állatot. Ennek kapcsán írtam publicisztikát, amelyben arról elmélkedtem, hogy mostantól mindenki gondolja át, ha a jöv? héten, ne adja isten, elüt egy gyereket egy cigányfaluban, meg mer-e állni, ki mer-e szállni. Naná, hogy ezek után mindenkinek megfordul a fejében, hogy ha ilyen van, inkább a gázra lép, és csak a következ? településen szól a rend?rnek. De a túloldal persze nem ezt olvassa ki bel?le, inkább koncepciót gyárt, és görcsösen ragaszkodik hozzá. A mi oldalunkon is él ez a mentalitás.

Önben is?

Bennem is.

Például?

Nekem mély meggy?z?d?sem például az, hogy Tóta W. Árpád igazi liberálnáci, aki legszívesebben felszámolná a kereszténységet.

Sose beszéltek.

Sose.

És ha megpróbálnák?

Meglehet, változna a véleményem.

Abszurd, nem? Évek óta anyázzák egymást, de soha egy szót nem váltottak. Amúgy Tóta W. azt nyilatkozta nekünk, szívesen leülne önnel. Így fogalmazott: „A személyes találkozók másképp sülnek el, mint a sajtóbéli üzenetek. Leírni könnyű, hogy te rohadék, mocskos szemét, szemtől szembe más a kommunikáció, hiszen azonnal ott a válasz.”

Na, el is értünk a publicisztika azon vidékére, ahol belefutunk a legfontosabb kérdésekbe. Amikor az ember leül írni, egyedül van önmagával, az indulataival, az elítéléivel, az összes preconcepciójával. Ráadásul valami fel is háborítja – ebben Tóta W. Árpádnak igaza van –, így sokkal szabadabban, feleltlenebbül küld el bárkit az anyja keservébe. Kettesben a papírral vagy a klaviatúrával könnyebben lepereg az emberről a kulturális máz.

Egy elnye van ennek a kultúrmáztól mentes stílusnak: szétkattintják.

Senki ne gondolja, hogy nem tudnék, mondjuk, Mészáros Tamás-típusú publicisztikát írni: egyrésztl-másrésztl, mindazonáltal, egyszersmind, ugyanakkor – ebből a pár szóból összerakható. Unalom. Miközben itt vannak ezek a szangvinikus fiúk, mint Tóta W. és jómagam. Nekem nagy szerelmem Szabó Dezső és uram bocsá', Ady Endre, aki le merte írni Tiszáról, hogy „vén geszti bolond”. Akkoriban az nagyjából akkorát ütött, mint amikor ma Tóta W. meg én leírjuk egymásnak, hogy a bűdös kurva anyádat.

Nehezen fokozható.

Nem is kell. Ma már alig érdekes, amit írsz, az számít, mit gondolnak rólad. Ha holnaptól Mészáros Tamás-féle publicisztikákat írnék, akkor is azt mondanák, hogy Bayer egy rohadt náci. Élek a gyanúperrel, hogy az ember egy idő után elkezd azonossá válni a szerepével. A stílusom hozzátartozik az imidzsemhez, most már dafke olyan vagyok.

Dafke náci?

Nem vagyok náci. Sosem voltam az.

Boldogabb demokráciákban a publicista a hozzá közel álló politikusokat is rendszeresen kritizálja, a New York Times kolumnistája simán nekimegy akár Obama elnöknek is. Nálunk ez szinte elképzelhetetlen.

Nálunk még az is elképzelhetetlen, hogy a két oldal egyenlő mércével mérje a saját és a másik tábor publicistáit. Ha a ballib azt írja Orbánról, hogy idegbeteg zsebdiktátor, egy miniduce, egy törpenáci, az a sajtószabadság része. De az már nem fér bele, ha én elküldjem Gyurcsányt az anyjába. El kéne dönten: vagy mind a kettő érvényes, és akkor üvöltözhetünk kígyót-békát egymásra, vagy szülessen legalább egy hallgatólagos egyezmény arról, mit nem szabad.

Születhet?

Áh.

Nem kis részben ön miatt. Így fogalmaz: „Magyarországból 'b?z árad' – írja valami Cohen névre hallgató, b?zl? végtermék valahonnét Angliából. Cohen, meg Cohn-Bendit meg Schiff. A Népszava pedig a nagy kalapácsos ember vörös figurájával jelentkezik, és sajtószabadságot követel. A legtöbben pedig azt gondolják, hogy ez valami újdonság, s hogy ilyen hadjárat még nem volt. Botorság. Nincs új a nap alatt. Sajnos nem sikerült mindet beásni nyakig az orgoványi erdőben.”

Az eredeti történettel miért nem foglalkozott senki? Nekem nincs jogom felháborodni, ha valaki a hazámról – hadd legyenek már ilyen patetikus! – azt írja egy világlapban, hogy b?zl? pöcegödör?

Ön nemcsak végtermékezett, hanem ásást emlegetett. Tényleg ásna?

Ugyan. Amit ott írtak, azon az én oldalamon lévők akadtak ki, amit én, azon meg a másik oldalon lévők, persze megjegyezve, hogy Bayer egy rohadt antiszemita állat.

Ki várja el öntől ezt a hangot? Az olvasói vagy önmaga is?

Az olvasók igen, én nem. Nem úgy m?ködik, hogy reggel felkelek, jól meger?ltetem magam, hogy durva publicisztikákat írjak, mert ett?l leszek sikeres és a táborom ezért fog szeretni. Egész egyszer?en én ilyen ember vagyok, már az iskolában is vereked?s voltam. Az indulataim könnyen rabul ejtenek, és ha valamin felháborodok, nem gondolkodom higgadtan. Ezért mondtam az el?bb, hogy gyakran nem értek egyet magammal sem, a stílust illet?en.

Tóta W. megfontoltabb, ? azt mondja: „Sok esetben a posztolási kényszer az anyázás oka. Az efféle újságírók a többi lap véleményrovatával kezdik a reggelt, hiszen rohadtul unjuk a belpolitikai híreket. És nehéz megállni, hogy ne válaszoljunk”.

Tóta W. nyilván a Magyar Hírlappal és a Magyar Nemzettel kezdi a napját, mert azt utálja a legjobban. Én meg 444-gyel, a hvg.hu-val, az Indexszel, a Népszabadsággal indítok, különös tekintettel a Népszavára, igaz, utóbbiban nincs egy Tóta W. formátumú szörnyeteg, aki miatt érdemes lenne olvasni. Szóval ?k idegesítenek engem, én ?ket, a nép meg ollézik. Mint a gladiátorharc.

Tóta W. azt is mondja: „Persze nem árt az önmérséklet, szeretem azt gondolni, hogy az olvasót mindez nem érdekli, de a számok azt jelzik, hogy mégis.”

Az olvasót csak ez érdekli. A hírek valóban unalmasak. Akkor is meg tudnám írni akármelyik holnapi újságot, ha bekötnék a szememet és betömnék a fületem. Aligha nyúlnék mellé. Unom. Legfeljebb az izgalmas, mit írt aznap Tóta W.

A saját táborának publicistái nem hozzák izgalomba?

Hadd tegyek egy ?szinte vallomást: a saját oldal véleményét csak egészen kivételes alkalmakkor olvasom. Ahhoz brutálisan rohadt jól kell írnia valakinek, hogy én belemélyedjek. Tudnék Csermely Péter publicisztikát írni, ahogy ? is Bayert. És tudnék Tóta W. publicisztikát is.

Azt hogyan kell?

Nagyon cinikusan és pikírten kell az anyjába küldeni minden keresztényt, közben pedig csesztetni a papokat. Ötven év kommunizmus után, és úgy, hogy az égvilágon semmilyen hatalmuk sincsen, és az egyházak befolyása a társadalomra minimális. De - mint ön is mondta - kell az ellenség...

Önök játszanak. Pedig ez nem játék. A szavaknak súlya van.

Még hozzá nagy.

Hát akkor?

Örülnék, ha egyszer az életben fél órára kimásznánk a lövészárokból, és megállapodnánk arról, mit nem szabad. Pont a felel?sség miatt.

Ehelyett?

Ehelyett azt játsszuk, hogy a saját perverziónk kiélése miatt oda szúrunk, ahol a másiknak a legjobban fáj.

Mit nem lenne szabad?

Nincs olyan, hogy vallási ügyben bárkit csesztetünk. A hitet ki kell venni a támadható ügyek közül. A másik, hogy legyen egy nemzeti minimum. Cinizmus nélkül mondom, próbálok megérteni azokat, akiknek a haza semmit nem jelent. Cserébe elvárom, hogy ?k meg tartsák tiszteletben azokat, akiknek a haza mindennél fontosabb. A baloldal el?szeretettel hangoztatja, hogy angolszász területen a pátosz a hülye szinonimája. A Monthy Python ebb?l él. Imádom. Pedig tudom, nehezen venném, ha ugyanezt tenné valaki az én hazámmal.

Feszül itt némi ellentmondás.

Amit úgy oldottam fel magamban, hogy egy világbirodalom nyilván megteheti, hogy ordítva röhögjön önmagán. Egy

ezerszer megvert nemzet, amelyik még Trianont sem tudta kiheverni, jóval kevésbé toleráns. A rendszerváltás hajnalán lemicsapkázni a szent koronát, na, az alapvető hiba volt. Pedig Kis János nyilván nem gondolta komolyan azt a félresikerült megjegyzést, csak blikkfangos felütésnek szánta, hogy kinyilvánítsa: ? a Kossuth címert szeretné. De az affér arra pont elég volt, hogy öt perccel a rendszerváltás után az egyik fél azt mondja a másikra, hogy hazaáruló szemét, míg a másik az egyikre, hogy fasiszta barom. A magyarnál lelkibetegebb társadalom kevés van. Pokoli.

Van olyan magyar újságíró, akár jobbos, akár balos, akit igazán tehetségesnek tart?

Nem könnyű? kérdés.

Nincs senki?

Az ÉS hármasa, a Vánca-Kovács-Megyesi-trió kiváló. Gy?lölöm ugyan, amit írnak, de szakmailag kifogástalanok.

Más?

Itt a vége.

Önnek könnyebb, mint nekik.

Miért lenne?

Kormánypárti lapnál dolgozik, tele vannak közpénzes hirdetésekkel.

A ballib akkor valahogy nem aggódott a sajtószabadságért, amikor Horn Gyula kormánya egyetlen tollvonással szüntette meg az Új Magyarországot, amikor a Magyar Nemzetet kivéztették, vagy amikor a jobboldali orgánumok egy megveszekedett ótvar bűdös hirdetést nem kaptak! És akkor sem kiabáltak a balosok, amikor Medgyessy Péter azt válaszolta a saját tévécsatornáért bejelentkez? jobboldalnak, hogy csináljanak maguknak egyet.

Csináltak, nem csak televíziót, hanem komplett médiabirodalmakat is.

Igen, megcsináltuk. Köszöntük szépen, megfogadtuk a tanácsot. Csináltunk magunknak tévét, meg lapot, meg rádiót. Hol itt a probléma? A balos kormányok idején az összes balos lapot tökig kitömték hirdetéssel, a jobboldaliak meg éheztek. Közben az a liberális mantra ment, hogy a piac döntsön. Akkor mi hörögtünk, most meg ?k. Fogják fel: ami nekik volt akkor, az most nekünk van. Ha nem tetszik, ott a sokat emlegetett piac, tessék ott hirdetést szerezni.

Magyarországon az állam tartja el a sajtót. Nem t?nik túl egészségesnek.

Való igaz, nem normális, hogy az állam pénzeli a médiát. Inkább az lenne normális, hogy kivonul a piacról, ám ez soha sehol nem fog megvalósulni. Mióta világ a világ, a politika igyekszik befolyásolni a közvéleményt, és erre a média a legalkalmasabb terep.



Az olyan beteg társadalomban, mint a magyar, szakadék választja el egymástól az embereket. Isten szép szerelmére, ha azokat, akik most naponta tüntetnek az Orbán-kormány ellen – nem szeretném – összeeresztenék a békemeneteseikkel, vér folyna. Ez egy beteg ország. Mi, újságírók pedig ezt a beteg országot képezzük le a magunk szintjén. A tömeg azt nézi, olvassa, amit kap. Az ókorban azt bámulta, ahogy a gladiátorok levágják egymás fejét. Ha most valamelyik tévécsatorna kitalálná, hogy esténként él?ben kivégzéseket közvetít, akkor meg azt nézné. Ilyen a világ.

Ön szereti ezt a világot?

Nem. Erre mondtam, hogy szívesen kimásznék a lövészárokból. Minden évben megfogadom, hogy abba hagyom a politikai publicisztikát, és nem azt írom meg, ami felidegesített.

Menne más is?

Biztos. Aki személyesen nem ismer, azt gondolja, reggelente vért iszom, miközben valójában szelíd, mosolygós pasas vagyok. De ki fogja ezt elhinni? Senki. Ahogy azt sem, hogy nem politikával kelek és fekszem. S?t nálam jobban senki nem utálja a politikát. Tudja, mit szeretek? Krúdyt. Napi másfél órát foglalkozom politikával, amíg elolvasom a lapokat, plusz hetente két vezércikket kell leadnom, azt egy-egy óra alatt megírom. Ezen kívül van két tévém?sorom, és viszontlátásra. A többi id?mben szépirodalmat olvasok.

Pár éve a Simicska-féle HírTV-Magyar Nemzet konglomerátumból szeg?dött át a Széles Gábor tulajdonolta Magyar Hírlap-Echo tévét csapathoz. Miért?

Ahogy mondani szokták: kaptam egy visszautasíthatatlan ajánlatot. Imádtam a Nemzetnél dolgozni, barátaim vannak ott. Ám eljött egy nap, amikor felajánlották, menjek át ahhoz a csapathoz, s csináljam ugyanazt, csak több pénzért.

Mennyivel több pénzért?

Négyszer annyiért. Nem mondtam nemet.

Lampé Ágnes - <https://www.mediapiac.com>

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát,

a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu]]>



Ajánló